

надождаеть, наскучиваеть. „Доста си, Радо, плакала, Че и менъ веки дотѣгна Отъ твоите сълзи горѣщи“. З. 44. Твърдѣ ни дотѣгна, милий брате, твърдѣ тежки дни дочекахме. Зк. 115. Но скоро дотегна на Запорожцитѣ да сѣдѣтъ безъ работа. Тб. 41. До колѣ робство ще да тѣлгите? Вѣки нѣли в' отъ мѣки дотягна? Гн. 149. Много пѣти на мѣсто да имъ си вслади наука-та, ти имъ си умразява и имъ дотяга отъ такыва нѣща, които трѣбувало да си учятъ по-послѣ. Л. Д. 1872 р. 151. Нему не му дотѣгваше отъ да прочита разни книги и да расправа на сестра си разни примѣри. Зк. 167. Дотегнало и юнаку да лежи. Д. 3, 32.

Дотекѣ, Дотѣкнѣ *м. св.* притеку: Дърве исподоби И езеру провали, Та си езеру истече И дотече на змеюви кѣщи. D. S. 8, 35—38. Кога ѣ било презъ море, Но сухъ пясѣкъ минали; Кога си назадъ врънаха, Море-то като дотекло, Дорю заноси камине. Вжспри си свадба голѣма М. 135. Дотеколъ ѣ мѣтенъ Дунавъ, Мѣтенъ Дунавъ и пороенъ. М. 551. 2) прибѣгу. Разлѣе се вино на земята, а домакинъ дотече и хване се за главата. Тб. 84.

Дотѣрамъ *м. св.* заставаю: Що те тебе нужба дотерала, Коя коишъ рано во педѣли. М. 60. Ейди старче, ейди мили старче! Що те тебе нужба дотерало, На Велигденъ лозѣ да ми копашъ? М. 65.

Дотогавашни *пр.* доселѣшній. Дотогавашниятъ първоначаленъ учитель, който едвѣмъ умѣе да чете. Пс. 9—10 р. 190.

Доточѣ *са м. св.* выйду (о винѣ). Али ти се вино доточило? Пс. 11—12 р. 159.

Дотрѣбвамъ *м. св.* стану нужнымъ, понадобится, послужу. Момче-то ѣ отговорилъ: „ты си мравка и какво добро мошъ да ми направишъ?“ Мравка-та си откъсна едно крилце, дава го на момче-то и дума му: „азъ знамъ, кади отводишъ, и азъ ща ти дотрѣбвамъ“. Ч. 248. Р. прегледа че вѣтрѣтъ щеше много да имъ дотрѣбова и раствориша той часъ платната. Р. А. 133. Колко хилѣди ученици изучаватъ латинскитъ и грѣцкитъ езикъ, които никога нѣма да имъ дотрѣбать и които са помнятъ само до экзаменете. З. 171. Въ срѣда послѣ свадбата на Нена дотрѣбале пари. З. 258.

Дотрѣбува *м. безл.* нужно, годится. Кога му дотрѣбува, да си храни не само съ мясо-то (на добычета), а и съ млѣко-то имъ и да си облича съ кожи-ты имъ... Л. Д. 1873 р. 177.

Дотрупамъ *са м. св.* обрушѣсь, свалюсь. Дотрупа ни ся това примѣждѣ до главата безъ да усѣтимъ. X. II, 37. Може да си дотрупа това и до моята глава. йб. 59.